

derna i Hjo



Med hjälp av Jessica Dahné har Ulrika Ager, till vänster, skrivit en bok om sin son Jonathans tragiska bortgång, som tröst både till sig själv och till andra som hamnat i liknande situationer.

En inre resa, "Ett liv kvar att leva", som skildrar den stora sorg som drabbade Ulrika den 15 juni 2003 här i Västergötland, när hennes bil ramades av en tillfällig vettvilling och sonen Jonathan dog i en våldsam krasch.

Med i bilen var även Ulrikas kompis Karina med barnen Sandra, Dennis och bonusdottern Josefine. Alla klarade sig utom Dennis, som slog följe med Jonathan på den sista färden.

I boken berättar Ulrika bland annat om sina minnesbilder efter kraschen. Hur en man i mellanblont hår, blå byxor och röd tröja, bär Jonathan över vägen bort mot en väntande helikopter. Efteråt har hon förstått att Jonathan, svårt skadad som han var, lades på en bår istället. "Du kanske såg en ängel som kom och hämtade honom", tröstade väninnan Anette en tid senare.

Livstidsstraff

Ulrika och Anders, Jonathans föräldrar, skilde sig 1999. De bodde då i Uppsala. Och medan Ulrika och Jonathan återvände till Hjo flyttade Anders till Göteborg. Så fort han fick höra talas om olyckan ringde han sjukhuset där prästen svarade. När han frågade hur det var med Jonathan bad prästen honom att komma till Skövde så fort som möjligt. Men Anders gav sig inte utan ville verkligen veta hur det var med honom. Då fick han beskedet. Tur nog hade han i denna chockartade stund sinnesnärvaro nog att be en vän köra honom.

För många omogna bilförare, yngre som äldre, är det häftigt att trycka gasen i botten. Efteråt, när allt tystnat och demolerade bilar ligger utspridda vid vägkanten under ett stilla plåtgnissel, är ingenting häftigt längre. När en till synes lång och mörk livsresa ska börja inte bara för Ulrika och Karina utan även för den drygt trettioårige man som orsakade olyckan, där han på ett kort ögonblick släkte två pojkars liv.

Straffet han fick i tingsrätten var märkligt lågt med två års villkorlig dom och 13 200 kronor i böter. Ett straff han tog emot med blicken stadigt fäst i bordsskivan. Men inte ens flera års fängelse kan på långa vägar mäta sig med det faktum att ha Jonathans och Dennis liv på sitt samvete. Det är ett "straff" han aldrig kan rymma ifrån hur långt i världen han än reser och som bara blir tyngre ju mer insiktsfull han blir.

Taxvalpen Tilda

Två dagar innan olyckan för Ulrika och Jonathan till Markaryd för att hälsa på den lilla taxtik de redan bestämt sig för men som ännu inte var leveransklar. Tilda fick hon heta. Det var nu Ulrika tog sin sista bild av Jonathan, hållande lilla Tilda i famnen.

Hur Ulrika skulle göra med henne efter olyckan visste hon inte. Men föräldrarna lovade att ställa upp. Så drygt tio dagar senare hämtades Tilda. Och nu hade hon plötsligt två taxar i huset. Förutom Tilda även tvååriga Tess. Ulrika berättar i boken:

"På kvällen när jag skulle lägga mig och Tess vant hoppade upp i min säng, kom mamma med valpen och lade henne intill mig. Valpen var trött och kröp nära och somnade som en liten kringla på min arm. En märklig känsla av lycka, tro det eller ej, infann sig. Det gick som ett glädjerus genom kroppen när hon låg där och så väl behövde min trygghet. Sedan somnade vi, min lilla sargade familj bestående av mig, Tess och Tilda."

När dödsannonsen senare publicerades var den illustrerad med en liten taxvalp, Tilda naturligtvis, tecknad av Pära Bjurström. Samma Tilda som blev buren av Jonathan strax innan deras vägar skildes åt här på jorden.

Fotspår i sanden

Att skriva den här boken, som är fylld av tunga och mindre tunga erfarenheter med kapitel som "Jul utan Jonathan" och "Paus i sorgen", har för Ulrika varit ett sätt att bearbeta och berätta hur de senaste sju åren sett ut. Vad som hjälpt henne och hur hon ser på framtiden. Där läsare som hamnat i liknande situationer kan hämta både tröst och styrka, med den behagliga känslan av att man inte är ensam om det svåra. För hur mycket lättare är det inte att färdas på den besvärliga ocean som livet utgör och samtidigt vara flera i båten.

Ulrikas bok är utgiven av Recito Förlag AB och med en egen hemsida: (www.ettlivkvarattleva.se). Omslaget visar en vuxen och ett barns fotspår i sanden.

Något som starkt påminner om den där avlidne mannen som från ett högre perspektiv kunde se både sina och Guds fotspår där de slagit följe på hans livsvandring. Men under en svårare period i hans liv fanns bara ett spår i sanden! Vilket förvånade. På mannens anklagande fråga: Var fanns du när jag hade det som svårast, svarade Gud: Då bar jag dig.

Så skulle vi nog alla vilja ha det när livet krisar. Att få bli buren av Gud eller någon annan utomjordisk kraft när det gör som mest ont.

– Har träffat så många människor som befunnit sig i liknande situationer, berättar Ulrika. Vilket gett mig hjälp och styrka att leva vidare, inte bara överleva. Med den här boken vill jag själv dela med mig av mina erfarenheter till andra.

Hjo, en liten stad

Ulrika är född och uppvuxen i Karlsborg men kom till Hjo som 14-åring. Under större delen av 90-talet levde hon som gift i Uppsala. Efter skilsmässan med Anders 1999 flyttade alltså hon och Jonathan tillbaka till Hjo. Där bodde hon tills för bara några år sedan då hon återvände till



Tillsammans med sin syster Christina kan Marita Holst Fogelström nu fira 10-års jubileum som bokhandlare i Hjo. Ett alster man gärna visar upp är Ulrika Agers "Ett liv kvar att leva"

Uppsala. Så här upplevde Ulrika sitt Hjo direkt efter katastrofen:

"Jag vet inte vad som är bäst när en så här svår olycka inträffar, att bo i en liten stad där alla känner till vad som hänt, eller en stor stad där man kan promenera runt med sin sorg helt anonymt.

Karina bor i Uppsala. Vår olycka blev omskriven i de flesta tidningar, även i Uppsala Nya tidning, fast när hon gick på stan visste ju inte folk i allmänhet vad som drabbat henne. Inte ens hennes granne i dörren bredvid visste vad som hänt.

I min stad visste alla. När jag gick ut på stan kände jag hur folk tittade på mig, de flesta vågade hälsa, en del kom fram och kramade om mig. Vissa dagar var det jättejobbigt. Då orkade jag inte ens gå in i affären för att köpa mjölk, men oftast kändes det bra.

Jag möttes med en så stor respekt, fick aldrig känslan av att någon 'got-tade sig' i min olycka. Fastän det har gått flera år sedan olyckan kan jag fortfarande känna välviljan hos människorna i vårt lilla Hjo.

Redan dagen efter olyckan öppnade kyrkan församlingshemmet för att låta människor samlas för att få prata med varandra och träffa andra. Även lokalradion uppmärksammade olyckan, inte bara genom nyhetssändningar utan genom att göra ett reportage om en "stad i sorg". Jag fick det på cd.

Reportern pratade med människor som på olika sätt hade anknytning till Jonathan eller till barnen som precis förlorat sin kompis. Man berättade hur man samlat barnen och lite om hur de tog hand om dem och deras reaktioner. Allt detta blandades med fin musik. Bland annat så spelade de "Pojken på månen".

Det är inte utan att jag ler när jag tänker på hur god människornas vilja var. Jag klippte mig gratis, fick rabatt på tapeterna jag köpte och så vidare. Var och en gjorde med andra ord vad de kunde för att underlätta min situation på det sätt de trodde hjälpte.

Och visst hjälpte det. Och då menar jag så klart inte att det var det jag fick gratis som underlättade utan handlingen, välviljan. Vi är nog sådana över lag, att vi vill hjälpa om vi kan även om det tar sig uttryck på så väldigt många olika sätt. Sedan är det upp till mig om jag vill uppskatta det och låta det hjälpa mig ett litet steg framåt."

Skriver alltså Ulrika. Och avslutar med orden:

Visst finns det fortfarande dagar som känns extra tunga, men jag har hittat ett sätt att hantera dem och leva med det. Jag har blivit vän med min sorg, med vårt öde.

**Text och foto:
Nalle Elfqvist**



Jonathan på en sista bild tagen fredagen den 13 juni 2003 av mamma Ulrika, när de hälsade på deras tingade taxvalp Tilda. Dagen innan hade Jonathan varit med om sin första skolavslutning och två dagar senare, den 15 juni, slutade hans liv i mötet med en bilmarodör.